

Evropský debakl

---

 zvedavec.news/komentare/2023/10/9812-evropsky-debakl.htm

Nemluvíme o úpadku, který začal kolem roku 1914 a který lze považovat za dokončený na počátku 21. století, ale o debaklu, katastrofě, pohromě a rozpadu. Dekadence má světlá období a její úpadek může být pomalý; okamžiky iluzorní moci nebo zmařené obnovy dávají klamné signály, že stará moc stále žije, že zatmění je fiktivní; nejlepším příkladem je Francie v prvních letech Páté republiky (1958-1968) nebo německý zázrak v 50. letech. Ale v debaklu už není žádný záblesk minulosti: všechno je jen stín, průměrnost a špatné znamení, jako Řím 5. století nebo Byzanc paleologů. Evropa už není dekadentní, protože už nemá žádný prostor pro úpadek. Současná doba je dobou postmoderny, degradace a podivného barbarství, které jde ruku v ruce s odlidšťujícím technologickým pokrokem a hysterickým, eunuchovským, ženským sentimentalismem, posedlým frivolnostmi, ale neuvěřitelně slepým k velkým otázkám. Jestli ukrajinská krize něco dokázala, tak to, že odhalila toto terminální období.

Jaké jsou její příčiny?

Americká koloniální nadvláda. Chování evropských vlád – zejména vlády EU v Bruselu a „národních“ vlád v Berlíně a Paříži – ukazuje, do jaké míry je Evropa poslušnou kolonií Yankeeů, a to na úrovni, které jako zadní dvorek dosáhla pouze Batistova Kuba a Somozova Nikaragua. Základní odvětví evropského hospodářství, německý průmysl, bylo obětováno, aniž by se ozval jediný protestní hlas, ať už mezi německými představiteli, nebo samozřejmě mezi bruselskými tužkami.

Sabotáž plynovodů Nord Stream 1 a 2 ukazuje, že Německo není suverénním státem, ale pouze trhem a průmyslovou oblastí. To, co by pro každou napůl důstojnou velmoc bylo casus belli, se stalo hanebným aktem podřízenosti a bezpodmínečné kapitulace před

pánem, který, jak všichni víme, zničil tyto struktury, jež mají zásadní význam pro strategické zásobování Evropy, a to nejen Německa, energií. A co víc, ochránce a spojenec Evropy se ústy Victorie Nulandové v institucionálních kruzích rád radoval ze zničení plynovodů, aniž by se obával jakéhokoli požadavku na vysvětlení své zjevné podpory něčeho, co je teroristickým činem.

Během této krize se během několika měsíců rozplynula francouzská kontrola nad Sahelem, zejména v Nigeru, který je spolu s Ruskem a Kazachstánem jedním z hlavních dodavatelů uranu pro francouzský jaderný průmysl, hlavního výrobce elektřiny v Evropě. Náš americký přítel, opět prostřednictvím eurofobní Victorie Nulandové, nechal Paříž – a Evropu – na holičkách a vyjednával sám s novou revoluční vládou v Niamey. Nic nového pod sluncem, totéž už udělali s Francouzi a Brity v Suez (1956), Indočíně (1945-1955) a Alžírsku (1956-1962) s Francií a na Sahaře se Španělskem (1975-1976). Co hůř, francouzsko-německá osa ukázala svou slabost, když nedokázala omezit válečnickou politiku amerického satelitu, Velké Británie, která sabotovala vyjednané řešení konfliktu na Donbasu a manipulovala Polskem a pobaltskými státy, členy Evropské unie, aniž by Berlín a Paříž dokázaly Brity přimět k činům. Aby toho nebylo málo, Francie a Německo mají být vůdčími zeměmi Evropské unie, zatímco Velká Británie je mimo Unii.

Ve skutečnosti si Evropané nemohou stěžovat na žádnou americkou neloajalitu. Když souhlasíte s tím, že budete pěšákem, vystavujete se riziku, že budete obětováni v jakémkoli hnutí. Amerika hájí své zájmy a hraje svou hru.

Deindustrializace. Před třiceti lety se Evropská unie rozhodla přeměnit přední světovou průmyslovou ekonomiku, kontinent, který byl průkopníkem masové výroby zboží, na spekulativní, obchodní ekonomiku zaměřenou na sektor služeb. Evropa vyrábí stále méně reálných předmětů a přestala být dílnou světa. Důraz se přesunul na špičkové technologie, čistou energii a obchod. Ukrajinská krize ukázala nebezpečí takového rozhodnutí: země, které si zachovaly

svůj průmysl, jako je Rusko, Čína nebo malá Severní Korea, mohou vyrábět zbraně nepřetržitě a ve velkém, zatímco deindustrializované mocnosti Západu, které omezily svou výrobní sílu, vyrábějí vysoce sofistikované a drahé zbraně a jen stěží se vyrovnají s potřebami zásobování Ukrajiny v rozsáhlé válce, která není typickou trestnou koloniální výpravou, jakou praktikuje NATO. Západní zbrojní průmysl je v soukromém vlastnictví a řídí se partikulárními zájmy, z nichž jedním je zisk pro akcionáře: čím dražší výrobek lze prodat, tím lépe. Aby toho bylo dosaženo, musí být na trhu široká škála výrobků a přehnané množství technologických inovací, aby byl výrobek prodejný. V zemích euroasijské osy je zbrojní průmysl kontrolován státem a investuje své zdroje do praktických, levných a snadno ovladatelných výrobků, které se mohou osvědčit ve válce velkého rozsahu. O tom, co se bude vyrábět, rozhoduje stát, nikoli soukromá iniciativa.

Na Západě jsou zdravotnictví, školství a obrana především soukromými podniky, jejichž zadavatelem je veřejná správa. Produkty vojenského průmyslu mají stejné vlastnosti jako produkty nabízené na liberálním trhu: mohou být vysoce sofistikované, ale jejich potřeba je pochybná. Neúspěch výzbroje NATO v tak náročném scénáři, jako je ten ukrajinský, ve válce, která se vyznačuje masivní spotřebou zdrojů a rovností obou stran, a dokonce jasnou ruskou převahou, ukázal, do jaké míry bylo rozhodnutí oslabit tradiční průmyslovou strukturu v Evropě chybou.

Základní zárukou existence státu je jeho schopnost bránit se, odstranit nebo porazit potenciálního nepřítele. To Evropa nedokáže, protože k tomu nemá potřebnou strukturu; je zcela závislá na výrobcích amerického zbrojního komplexu. Bez vojenské soběstačnosti, která vychází z výrobní kapacity vlastního průmyslu, není možné uplatňovat suverenitu.

Oligarchický režim. To, čemu na Západě říkáme demokracie, je pouze zástěrka pro plutokracii. Všeobecné volební právo je zcela pokřiveno marketingovými kampaněmi, jejichž cílem je dosadit do

vlády předem připraveného kandidáta. Tato reklama je tak nákladná, že bez podpory finančníků je téměř nemožné, aby se k moci dostala alternativní politická volba. Kdo platí, ten také hraje. A stačí se podívat na uniformitu evropských vůdců, abychom viděli, že do čela stále bezvýznamnější státní moci se dostává stejný lidský typ, manažer. Národ může podporovat vládu průměrných a neschopných lidí, protože političtí vůdci si zachovávají jen zdání moci; jsou pouze státní odnoží velkého byznysu.

Peníze vládnu bez omezení, bez kontroly a rovnováhy: tomu říkáme trhy, rozmarné a nepřístupné, nelidské entity, které rozhodují o běhu dějin jako kdysi bohové na Olympu. Redukce moci státu na pouhého rozdělovatele dotací a smluv, na oblast práv, snižuje národní suverenitu na pouhý přízrak, *flatus vocis*. A pouze stát může zaručit, že partikulární zájmy budou podřízeny zájmům obecným. To je zapomenutá teorie obecného dobra. Neosobní moc velkých podniků je ze své podstaty neslučitelná s lidovou suverenitou. A co víc, je bezstátní.

Evropské nevědomí. Existence Evropské unie by měla podporovat vznik evropského národního vědomí, ale této instituci se podařilo potlačit v sobě jakýkoli náznak nacionalismu. Pro bruselskou byrokracii není Evropa geopolitickou mocností s vlastními strategickými koncepcemi a suverenitou, ale trhem, finančním klubem, burzou zboží, kde lze vše koupit, prodat a vyměnit. Ve všech ostatních ohledech je Evropská unie obchodní odnoží NATO, vojenskou výkonnou složkou anglosaského kolonialismu.

Brusel si zcela jasně uvědomuje svou pomocnou roli vůči Spojeným státům a svou roli beranidla proti euroasijskému bloku Číny a Ruska. Jeho podřízenost je taková, že, jak jsme viděli v posledních několika měsících, páchá ekonomickou sebevraždu, ačkoli peníze byly považovány za základní smysl existence Evropské unie. Právě tomu se právem říká transatlantická vazba (z latinského *vinculum*: článek, řetěz, překážka).

Servilní postoj bývalých evropských velmocí je velmi podobný postoji indických rádžů nebo afrických *regulos* vůči britským úředníkům. Je to dáno naprostou absencí národního vědomí, ideje Evropy, u samotných Evropanů. V současné situaci je náš kontinent pouhým objektem dějin: tím, že překonává svou vlastní vůli a podřizuje se jiné mocnosti, stává se nástrojem cizího záměru. To vše by bylo nemyslitelné před padesáti lety, kdy v mnoha srdcích bylo ještě přítomno národní vědomí, smysl pro společenství a vlastenectví. Evropské unii se podařilo nahradit vlastenectví hédonistickým nihilismem konzumní společnosti a vyvinula řadu zástupných ideologií (environmentalismus, gender, animalismus atd.), které zničily dvě vědomí nezbytná pro rozvoj jakékoli nezávislé národnosti: třídní vědomí a vědomí identity. Evropský občan má dnes větší vliv jako spotřebitel než jako volič; neexistuje lepší příklad extrémního odcizení, kterého bylo dosaženo.

Léta studené války skončila a my už nepotřebujeme nikoho, kdo by nás bránil před komunismem. Ani ničemu jinému. Evropa je stále dostatečně bohatá a rozvinutá na to, aby se dokázala bránit bez pomoci velmoci, která vzhledem ke svým „úspěchům“ ve Vietnamu, Afghánistánu, nacionalistické Číně nebo Koreji není příliš efektivní ani při uplatňování své vojenské moci. Existují i jiné možnosti než bezpodmínečné podřízení se Spojeným státům: od partnerství s Ruskem až po vazby na Čínu, Brazílii nebo Indii, které jsou již velmocemi. Nebo, proč ne, spojenectví se Spojenými státy na rovnoprávném základě, spíše jako spojenci než vazalové. Taková politika ovšem předpokládá změnu mentality, opuštění morálního vakua, do něhož jsou evropské národy zastrašovány, a antiliberální politickou vůli, vyznačující se návratem státní moci a přeměnou bruselského finančního klubu ve velmoc s vůlí přijímat politická rozhodnutí.

Je s podivem, že dnes, kdy je Evropa zdánlivě jednotná jako nikdy předtím, mají Evropané ve světě menší váhu než v době, kdy byli rozděleni na soupeřící státy. Je čas na revoluční akci, protože celá

civilizace se hroutí pod koloniálním jhem Amíků a nihilistickým hédonismem, nejhorším opiem ze všech. Šance na přežití katastrofy se stávají stejně omezenými jako šance Říma v roce 400. Staré Evropě možná nezbudou ani dvě generace života.

La débâcle de l'Europe vyšel 6.10.2023 na reseauinternational.net.
Překlad v ceně 756 Kč Zvědavec.